1 SKYRIUS

Apetitas ateina bevalgant, ypač jei valgote ne jūs.

Plačiai žiovaudama įėjau į virtuvę, pamačiau puodą su bulvių košės likučiais ir išsyk pajutau sąžinės graužatį... Vakar grįžau namo, nusimaudžiau duše, atsistojau ant svarstyklių ir labai nuliūdau – rodyklė stabtelėjo ties aštuoniasdešimt penkiais. Kodėl vėl priaugau svorio? Juk laikiausi dietos, visą parą nieko nevalgiau, vien žiūrėjau į maisto produktus. Tik apie šeštą valandą vakaro neiškenčiau ir kavinėje suvalgiau mažytį pyragaitį. Vaisių krepšelio skanėstas buvo vos didesnis už penkių rublių monetą. Kyla klausimas, ar braškės galėjo pakenkti figūrai? Taip, ant pyragėlio dugno buvo šiek tiek kremo, bet padavėja sakė, kad jis labai lengvas ir visiškai nekaloringas. Ir štai jums – trys papildomi kilogramai! Per vieną naktį!

Bukai žvelgiau į skaidrų langelį, kuriame rodyklė sustojo ties nekenčiamu skaičiumi. Įdomu, ar Gri pastebės paplatėjusius žmonos klubus?

Tik nemanykite, kad mano sutuoktinis priklauso tai vyrų kategorijai, kurie nuolat ieško preteksto morališkai pažeminti gyvenimo palydovę. Tikriausiai jūs ne kartą buvote sutikę tokių vyrų, kurių dėka klesti plastinė chirurgija. Pavyzdžių toli ieškoti nereikia.

Gretimame bute, už sienos, gyvena Normanų šeima: Edikas, Katia ir aštuonmetė Anečka. Katerina nuolat gražinasi. Iš pradžių ji iki ketvirto dydžio pasididino krūtis, nes Eduardui patinka moterys dideliais apvalumais, tada šiek tiek pakoregavo nosies formą, nes Eduardui patinka riestanosės, dar kartą nuėjusi į kliniką Katia į lūpas prisileido silikono, nes Eduardui patinka moterys, šiek tiek panėšėjančios į ančiuką Donaldą. Stebiuosi, kodėl Edikas, mėgstantis

putlias moteris, vedė liesą, krūtų visiškai neturinčią Katią? Rusijoje lengva rasti moterį, turinčią už arbūzus didesnes krūtis, o jau riestanosių putliomis lūpomis – nors vežimu vežk. Juk ne Vietname gyvename, kur panašių egzempliorių ir su žiburiu nerastum. O pas mus – vieni juokai! Išeik į gatvę ir įdėmiai apsidairyk, išsyk pamatysi gal dešimt tinkamų panelių. Tačiau Edikas, regis, mėgsta sunkumus. Jis išsirinko jo idealo visiškai neatitinkančią Katią ir ėmėsi ją tobulinti, kartkartėmis pareikšdamas:

– Jei nori, kad su tavimi gyvenčiau, būk maloni, pasigražink.

Ir vargšelė Katiuša savo noru keliauja operuotis.

Manasis Gri tikrai ne toks. Jis mane labai myli ir nuolat kartoja:

– Brangioji, mesk šalin tuos madingus žurnalus! Patikėk, Taniuša, barškantys kaulai manęs netraukia, man patinka putlios moterys.

Tik sunku justi dvasinį komfortą, kai visuomenė atvirai tyčiojasi iš apkūnių moterų. Ponioms, kurių drabužių dydis šiek tiek didesnis nei keturiasdešimt šeštasis, sunku nusipirkti padorų drabužį ir avalynę – parduotuvės užverstos apdarais distrofijos kamuojamoms pelytėms. Prie trumpučių prigludusių suknelių siūlomi aulinukai, į kuriuos įkištum tik plonas šakeles. O nesibaigiančios kalbos apie dietas, sveiką mitybą, sportą... Net jei jūs normaliai atrodote, vis tiek užsigeisite numesti svorio, nes jums galvą išūžė televizija ir radijas. Visuotinės isterijos atmosferoje tik nedaugelis geba išsaugoti blaivų mąstymą, ir Gri yra vienas jų.

Trumpai sakant, aš už jokius meduolius nesutikčiau laikytis dietos, atleiskite už kvailą kalambūrą. Tik prieš porą mėnesių pasijutau blogai – pradėjo svaigti galva, smarkiai plakti širdis, atsirado dusulys, ir išsigandęs Gri nuvedė mane pas kardiologą. Be to, ne į rajono polikliniką, o į didelį medicinos centrą, kuriame buvo ypač moderni apara-

tūra. Aš pabendravau su profesoriumi ir išėjau siaubingai išsigandusi.

– Privalote nedelsdama atsikratyti antsvorio! – įsakė gydytojas. Vėliau paaiškino: – Jūsų normalus svoris turi būti šešiasdešimt kilogramų. Jei per pusmetį nesureguliuosite svorio, pasekmių ilgai laukti neteks: gali ištikti infarktas, insultas, susirgsite diabetu, ateroskleroze.

Gri, išgirdęs gydytojo pranašystes, išsyk pareiškė:

– Dabar pat pradėsime kariauti!

Ir nuo to laiko kariauju su svoriu. Pastarasis, tiesa, šią kovą nuolat laimi.

Dabar aš spoksau į puodą su bulvių koše. Kaip jau sakiau, visą parą nieko nevalgiau, tik kavinėje, į kurią kažkodėl pačios kojos mane nuvedė, susigundžiau mažyčiu pyragaičiu. O kaip vėliau dėl to išgyvenau! Kol važiavau namo, visą laiką graužiausi ir net apsiverkiau. Ašarodama įėjau į butą, nusiprausiau, įžengiau į virtuvę atsigerti vandenėlio, pamačiau ant viryklės puodą su bulvių koše, ir ranka pati griebė šaukštą...

Mano vyras dažnai vyksta į komandiruotes. Gri – aktorius, deja, režisierių dar nelabai vertinamas. Didelių vaidmenų jie jam nesiūlo, vyras dažniausiai filmuojasi reklamoms, kurių nerodo centrinės televizijos kanalai. Noriu priminti, kad Gri neatsisako jokių pasiūlymų, išsyk susiruošia ir lekia ten, kur kviečiamas. Kartais nutinka nenumatytų dalykų. Tarkime, likus dienai iki filmavimo pradžios aktorius paskambina režisieriaus padėjėjui ir praneša:

– Čiau, vaikinai, mano planai pasikeitė – gavau pasiūlymą vaidinti Hamletą. Reklamuoti vidurius paleidžiančių vaistų ieškokite kito aktoriaus.

Ir režisieriaus padėjėjas, puolęs į paniką, skambina visiems klausinėdamas, kas gali pavaduoti „žvaigždę“.

Taigi vakar vakare vyras sulaukė pasiūlymo iš įmonės, gaminančios skalbiamąsias priemones, ir skubiai išvyko į

Vladivostoką. O aš, rūpestinga žmona, vakarienei jam jau buvau spėjusi išvirti bulvių košės – Gri labai mėgsta įvairius bulvių patiekalus.

Beje, ar žinote, kaip paruošti skaniausią pasaulyje bulvių košę? Reikia žinoti keletą paslapčių. Pirmiausia į sutrintą virtų bulvių masę reiki įpilti karštos grietinėlės, ne liesesnės nei dvidešimties procentų riebumo. Niekada nepilkite šalto lieso pieno, košė įgis bjaurią melsvą spalvą. Į bulvių košę, praskiedę ją iki reikiamos konsistencijos, įmeskite gabalėlį sviesto ir plakikliu masę gerai išplakite. Patikėkite, patiekalas bus nežemiško skonio.

Kaip tik tokią bulvių košę man vakar pavyko pagaminti. Gri išlėkė jos net neparagavęs, o grįš tik po dešimties dienų. Bet juk nė viena šeimininkė, būdama sveiko proto, neišmes į šiukšlių kibirą šviežiai pagaminto patiekalo arba nežiūrės, kaip jis genda šaldytuve...

Nubėgau į vonią, greitai užšokau ant svarstyklių ir bandžiau nuryti gerklėje sukilusį kartų gumulą. Daugiau niekada prie pyragaičių net neprisiliesiu! Kodėl mažytis uogų pyragaitis, sveriantis dvidešimt gramų, man užaugino net tris kilogramus? Tikriausiai dieta, kurios pastaruoju metu laikausi, nėra efektyvi. Man ją pasiūlė viena klientė.

– Ji puikiai veikia, – tvirtino ši. – Per mėnesį netekau trisdešimties kilogramų. Viskas labai paprasta. Valgai kartą per keturiasdešimt aštuonias valandas. Tačiau gali valgyti bet kokius produktus ir kiek tik telpa.

Patikėjau lieknąja ponia, bet man nepavyko atsikratyti riebalų „klosčių“!

Visiškai nuliūdusi įsijungiau televizorių – tegul burba, paėmiau kempinę, užlašinau kelis lašus skysto muilo ir pradėjau šveisti puodą. Po akimirkos suskambo mobilusis telefonas.

Rankšluosčiu nusivaliau rankas, pakėliau ragelį ir atsidususi tariau:

– Alio.

– Žinau, kad tau išeiginė diena, – sukniaukė mano viršininkė Renata Loginova, – bet mums atsitiko nenumatytas dalykas. Klientė reikalauja kaip tik tavęs! Ji peržiūrėjo mūsų nuotraukų albumą ir išsirinko tave.

– Aha, – beviltiškai burbtelėjau, – suprantu.

– Būk maloni, atvažiuok!

– Esu visiškai nepasiruošusi, galėsiu atvykti tik po dviejų valandų.

– Ar susiruošei daryti viso veido patempimą? – suirzusi paklausė Renata.

– Kol išsimaudysiu duše, išsidžiovinsiu plaukus, pasidažysiu, praeis ne mažiau kaip valanda. Ir panašiai tiek laiko praeis, kol atvažiuosiu iki biuro, – ramiai atsakiau.

– Niekas tavęs nesirengia siųsti į grožio konkursą, – sušnypštė Loginova. – Bėk, kaip stovi, sutaupysi daugybę laiko. Beje, bėgimas naudingas sveikatai. Kiti kūno rengybos klubui išleidžia beprotiškus pinigus, o tau dabar atsirado galimybė nemokamai pabėgioti prospektu. Vienas, du, trys – klientė laukia!

Klusniai nubėgau į prieškambarį. Su Loginova menki juokai. Iš išvaizdos mūsų viršininkė panaši į baltą, pūkuotą, bejėgį zuikutį. Renata į ilgaausį dar labiau supanašėja, kai supyksta, tada ji ima truputį žvairuoti. Tokiomis akimirkomis bendradarbiai supranta: laikas lįsti po stalu, tuoj kils uraganas. Taip, taip, Loginova – mašina, geležinis mechanizmas, nepripažįstantis nei nuovargio, nei baimės, nei gailesčio. Renatos nesujaudinsi kalbėdama apie sergančius vaikus, ji nepripažįsta jokių tarnautojų pasiteisinimų dėl neatlikto darbo.

– Nenori dirbti – čiuožk iš čia, – pareiškia Loginova, – nė vieno per prievartą nelaikome.

Ne kiekvienas išlaiko tokį spaudimą, kiek pamenu, iš „Pokšto“ agentūros išėjo nemažai žmonių. Tik aš kol kas lai-

kausi. Tiesą sakant, man čia labai patinka. Prieš įsidarbindama „Pokšte“, išbandžiau keletą profesijų: mokykloje dėsčiau rusų kalbą ir literatūrą (turiu aukštąjį filologinį išsilavinimą), dirbau sekretore, vėliau kurį laiką buvau bedarbė. Na, o tada man likimas atsiuntė Gri. Dievaži, jis man atiteko už visas patirtas kančias (kai su juo susipažinau, jau buvau našlė)*.

Būtent Gri mane ir atvedė į agentūrą, kurios veiklos šūkis skamba šiek tiek įžūliai: „Įveiksime visus sunkumus!“. „Pokšto“ agentūra organizuoja įvairias nestandartines šventes, be to, režisuoja linksmas apgaules artimiesiems ir darbo kolegoms. Pavyzdžiui, pavasarį vienas oligarchas pageidavo, kad jo mažametė duktė pabūtų Kenijoje. Nėra nieko lengviau, sušuksite jūs ir būsite teisūs – bet kuris turizmo agentūros operatorius lengvai suras viešbutį Nairobyje ir nupirks lėktuvo bilietus. Tačiau šiuo atveju buvo svarbi viena smulkmenėlė: rūpestingasis tėtušis nenorėjo dukrelės leisti į Juodąjį žemyną – Afriką reikėjo sukurti namuose, kotedžo kieme, kuris buvo pastatytas gyvenvietėje, meiliai vadinamoje Sopelkinu.

Žinoma, „Pokšto“ agentūros darbuotojai susitvarkė su užduotimi, Loginovos neglumino net tai, kad buvo kovo mėnuo ir oras pabjuręs. Dukrelė išvažiavo į mokyklą, o kai apie šeštą valandą vakaro grįžo, tai iš susižavėjimo net sucypė. Purvas ir balos iš sklypo dingo lyg mostelėjus burtų lazdele. Kiemas buvo nubarstytas švariu smėliu, vienur kitur styrojo palmės, tarp kurių pulkais lakstė beždžionės, šildomame baseine maudėsi begemotas, o namo viduje triūsė juodaodžiai tarnai ant klubų užsirišę prijuostes.

Kiek mylintis tėtušis sumokėjo agentūrai, paprasti darbuotojai taip ir nesužinojo. Manau, kad sąskaita viršijo milijoną.

---

*Tanios Sergejevos gyvenimo istorija nuosekliai aprašyta „Miledos“ leidyklos išleistoje Darjos Doncovos knygoje „Senoji Agata Kristi lai pailsi“. – *Red. past.*

Nemanykite, kad „Pokšto“ agentūra imasi tik didžiulių užsakymų, mes su džiaugsmu padedame visiems. Antai dar vienas pavyzdys: kartą pas mus atėjo drovus jaunuolis, aistringai įsimylėjęs savo bendrakursę. Gražuolė į tylenį vaikiną nekreipė jokio dėmesio, ir šis nusiminęs kreipėsi į profesionalus:

– Padėkite, sugalvokite ką nors! – Romeo bemat nedrąsiai pridūrė: – Tik aš teturiu vos tris šimtus dolerių, tiek tikriausiai neužteks.

Reikia pripažinti, kad Renata ir su naftos gręžinio savininku, ir su neturtingu studentu kalbėdavosi vienodai pagarbiai. „Didelis pelnas susideda iš mažų pinigų,“ – mėgsta kartoti agentūros šeimininkė. Penktakursiui ji pareiškė:

– Jūs pasakėte, kokį biudžetą turite, rytoj sulauksite mūsų pasiūlymo.

Po dešimties dienų gražuolę, nerūpestingai žygiuojančią tuščia gatve, užpuolė maniakas. Stambus lyg bulius vyras sučiupo nelaimingąją ir, kai ji jau buvo beatsisveikinanti su gyvenimu, iš kažkur išdygo minėtas jaunuolis. Nieko nelaukęs drąsusis Romeo merginą išlaisvino iš monstro gniaužtų, o šį perdavė mentams, nes patrulių automobilis laiku išsuko iš už posūkio. Vaikinas parvedė mirtinai išsigandusią merginą namo, o pakeliui eidamas prisipažino ją mylįs, beje, dar tarstelėjo:

– Seniai slapta tave sekioju, saugau nuo nemalonumų.

Aiškus dalykas, ši istorija baigėsi vestuvėmis. Renata, atsižvelgdama į turimą biudžetą, mikliai įvykdė užduotį. Maniako vaidmenį už penkiasdešimt baksų atliko kūno kultūros instituto studentas, laisvųjų imtynių sporto meistras. Milicininkai už tokią nesudėtingą paslaugą pasitenkino šimto dolerių honoraru, likusi suma liko „Pokšto“ agentūrai.

Agentūroje dirbo nedaug etatinių darbuotojų, dažniausiai samdėme žmones iš šalies. Esu ta, kuriai priklauso ir padorus atlyginimas, ir komisiniai (Gri seniai pažįstamas su Renata, todėl pasistengė dėl savo žmonelės). Man patinka dirbti šioje agentūroje, be to, ir Loginova patenkinta manimi. Šeiminin-

kė patiki man sudėtingas užduotis. Žinoma, neturiu aktorės išsilavinimo, bet vis dėlto šiek tiek veidmainiauti moku, nors dažniausiai mane gelbsti intuicija. Tiesa, kitaip nei genialusis Gri, aš kartais vaidinu dirbtinai. Tačiau žmonės dažniausiai nepastebi ponios Sergejevos žvairų žvilgsnių. Štai jums dar vienas argumentas storulių naudai – iš apkūnaus žmogaus niekas nesitiki apgaulės...

Išėjau į laiptinę, užrakinau duris, pasukau į liftą ir pamačiau savo kaimynę, aštuonmetę Anečką Norman. Mergaitės akys buvo paburkusios, o nosis paraudusi.

– Kas atsitiko? – užuot pasisveikinusi sušukau.

– Rytoj mano gimimo diena, – išlemeno Ania.

– Iš anksto sveikinti žmogų – blogas prietaras, – šyptelėjau, – bet iš ryto būtinai tau įteiksiu mažą dovanėlę. Kokius saldainius labiausiai mėgsti? Su šokolado ar marcipanų įdaru?

– O mano močiutė netiki prietarais ir mane jau pasveikino! – sušnibždėjo Ania.

– Iš tikrųjų tos juodos katės, trylikta diena ir nelaimingasis pirmadienis yra absoliutūs niekai, – žvaliai pradėjau aš. – Neliūdėk! Močiutė norėjo pirmoji tau suteikti malonumą!

Ania prispaudė kumštelius prie krūtinės ir šiek tiek ne į temą pareiškė:

– Močiutė Olia yra gydytoja.

– Tau pasisekė, – linktelėjau palaikydama pokalbį.

– Patologinės anatomijos specialistė, – Ania nesunkiai ištarė sudėtingą terminą. – Ji pjausto lavonus.

– Gera profesija, – jau nebe taip įtikinamai tariau. – Močiutė padeda gydytojams patikslinti diagnozę.

– Ji pasakoja apie savo darbą. Labai dažnai!

– Mmm, – numykiau stebėdamasi. Žinoma, gerai, kad suaugusieji bendrauja su vaikais, supažindina su savo bėdomis, tai sutelkia šeimą. Tik, sutikite, kalbėtis su antraklase apie tai, kas vyksta ant prozektoriumo stalo, būtų per daug.

– Močiutė Olia sako, – pradėjo šnibždėti Ania, – kad visų lavonų dantys yra blogi. Tiesiog baisu! O juk žmoguje viskas turi būti gražu, ar ne?

– Aha, – pritariau, – iš esmės ji teisi.

– Todėl močiutė ir padovanojo man gimimo dienos proga pinigų, – liūdnai tarė Anečka. – Tik jie tiksliniai.

– Kokie?

– Tiksliniai, – pakartojo Ania. – Dantims taisyti. Rytoj mane veš pas stomatologą. Tiesinti sąkandžio, dantis plombuoti. Puikumėlis, ar ne? Puiki dovanėlė.

Aš tik sumirksėjau, o mergaitė tęsė:

– Močiutė Olia sakė, kad ji nenori sudegti iš gėdos, kai aš atsidursiu ant patologinės anatomijos specialisto stalo. Pažiūrės į mano burną, o ten dantys lyg babuino patino. Teta Tania, o kodėl jūs neinate į liftą?

Atsitokėjusi įžengiau į lifto kabiną. Bet iš nuostabos negalėjau pratarti nė žodžio.

Kažkada Albertas Einšteinas yra nuoširdžiai pasakęs: „Arba aš beprotis, arba visas pasaulis išėjo iš proto.“ Oi, kaip aš dabar jam pritariu! Kas galėtų ginčytis, vaikui tikrai reikia taisyti dantis, bet juk negalima gimtadienio proga dovanoti vizitą pas odontologą! O ko verta mielos močiutės mintis, kad Ania atsidurs ant patologinės anatomijos specialisto stalo? Beje, įdomu, kokie tie babuino patino dantys ir iš kur mieloji Olga Nikolajevna žino apie beždžionių dantų ypatumus?

2 SKYRIUS

– Ar ką tik iš lovos išsiropštei? – sušnypštė Renata, kai uždususi įžengiau į biurą. – Į ką tu panaši? Nors būtum nusivilkusi sportinį kostiumą!

– Pati liepei man bėgti „kaip stoviu“, – priminiau.

– Tik aš nemaniau, kad tavasis „kaip stoviu“ yra toks baisus! – atkirto šeimininkė. – Ateik čia, į kabinetą...

Visa mano vaikystė, jaunystė ir didžioji dalis brandaus amžiaus prabėgo šalia dukterimi nepatenkintos mamos. Ji nuolat mane auklėdavo:

– Nesikūprink! Nečepsėk! Neplepėk! Netingėk! Gerai mokykis! Apie berniukus negalvok! Iš pradžių diplomas – tada pramogos!

Manau, mama norėjo išauklėti idealią visuomenės narę, norėjo mane pritempti prie jos mintyse susikurto idealo, bet aš buvau nedėkingas padaras ir visą laiką priminiau tėvams, kad jie nebuvo labai vykę pedagogai. Ne, ne, aš nesielgiau asocialiai, nerūkiau, negėriau, pirmą kartą pasibučiavau tik per vestuves, o ta naktis man buvo pirmoji visomis šio žodžio prasmėmis. Aš labai stengiausi patikti savo mamai! Tik jei moksleivei Taniai ir pavykdavo iš matematikos gauti ketvertą, namie jos iškart paklausdavo:

– Kodėl ne penketas?

Paėmusi į rankas rašinių sąsiuvinį, motina piktindavosi:

– Koks bjaurus braižas! Pritepliota! Nežinau, kodėl mokytoja tau parašė „puiku“! Daugiau kaip trejeto tu nenusipelnei!

Ir tėtis, ir mama jau mirę, o aš taip ir netapau sektinu pavyzdžiu. Puikiai žinau savo neigiamas savybes: esu tinginė, lėta, paviršutiniškai mąstau, pasyvi, negraži, per daug stora ir neapsukri. Lieka stebėtis, kodėl Gri, po kurio kojomis puldavo pulkai gražuolių, vedė kaip tik mane. Iki šiol mane kankina abejonės: ką jis manyje įžiūrėjo? Be to, vyras už mane gerokai jaunesnis.

Beje, nepasitikėjimą sėkmingai mėginu paslėpti po plačia šypsena, nors bet kokios užuominos apie mano išvaizdos trūkumus žeidžia mane labiau nei laukinės Afrikos vapsvos. Bet aš labai gerai suprantu: jei parodysiu, kad įsižeidžiau, aplinkiniai netruks tuo pasinaudoti.

Ar norite patarimo moters, iš kurios nuolat šaipėsi ir bendraklasiai, ir kurso draugai? Jei kas nors, norėdamas jums įgel-

ti, sušuks: „Vaje! Tu šiandien atrodai baisiau už atominį karą ir esi gerokai pastorėjusi!“ – nesumanykite papūsti lūputes ir pravirkti. Jūsų niekas nepasigailės, o akiplėša sąžinės graužimo nepajus. Reikia kovoti kitais būdais. Plačiai lyg idiotė nusišypsokite ir sušukite: „Tikrai! Įsivaizduoji, noriu dalyvauti „Storiausio užpakalio“ varžytuvėse.“ Ir garsiai nusijuokite. Porą kartų pakartokite tokį triuką, ir nuo jūsų visi atstos. Juk neįdomu erzinti žmogų, kuris pats nepraleidžia progos iš savęs pasišaipyti. Vėliau jūs, žinoma, paverksite užsirakinusi vonioje, bet pašaliniai apie tai neturi net numanyti...

Ir dabar, išgirdusi Loginovos žodžius, bemat pasinaudojau išbandytu metodu.

– Ką tu, šiandien atrodau tiesiog nuostabiai! Antai vakar... Ak, gaila, manęs nematei, nes atrodžiau kaip Čerkizovo turgavietės griuvėsiai.

– Kodėl būtent šio turgaus griuvėsiai? – staiga nusistebėjo Loginova. – Paprastai tokiais atvejais prisimenama Pompėja.

– Iki Pompėjos „netempiu“, – dėdamasi kuklia atsakiau, – mano „lubos“ – sendaikčių turgus.

Renata sukikeno.

– Turi unikalų gebėjimą linksmai nuteikti žmones, – pareiškė ji.

– Man tai atsitiktinai pavyksta, – gūžtelėjau pečiais neužmiršdama savo vaidmens.

Loginova atidarė duris ir mane pirmą praleido į savo kabinetą.

– Vera Petrovna, pažvelkite, ar tinka? Kartais nuotrauka iškraipo žmogaus veidą. Nors mūsų albume darbuotojų nuotraukos puikios.

Aš tik šyptelėjau dėl šmėstelėjusios minties: jei jūs jau tapote panašus į savo atvaizdą pase, skubiai prašykite atostogų. Tada pažvelgiau į klientę.

Liesutė, lyg apipešiotas žvirblelis moteris atsiremdama atsistojo.